

Maar Johannes! Je was toch juist kritisch op Agora-onderwijs?

Zes jaar geleden had ik een meningsverschil met collega Rutger Bregman.

Althans, zo leek het.

In Roermond was toen net de eerste ‘Agora’-school begonnen, en ik was langs geweest voor een reportage. Op die school was de nieuwsgierigheid van leerlingen het vertrekpunt. Ze bedachten hun eigen ‘challenges’ waar ze met hun coaches aan werkten. Leerlingen hadden hun school ook zelf ingericht, herinner ik me nog, en dat zag er wat rommelig uit.

Ik besloot er geen reportage over te schrijven, mede omdat Drummen leerlingen een diplomagarantie gaf: door de Agoriaanse werkwijze zouden ze zonder zittenblijven een diploma halen op het niveau waarop ze binnenkwamen. Dat vond ik misleidend. In een column schreef ik: ‘Agora wordt het zoveelste voorbeeld van een school die radicaal ander onderwijs aanbood en vastliep op het eindexamen, met boze ouders en ontgoochelde kinderen tot gevolg. Weer een argument om te zeggen: zie je wel, alles moet bij hetzelfde blijven.’ *

Rutger was enthousiaster. Hij ging ook langs op de school en schreef enthousiast over z’n bezoek: ‘Wie radicaal vernieuwt, botst met het oude systeem. Eigenlijk leidt Agora mensen op voor een andersoortige samenleving. De school wil kinderen de ruimte geven om zelfstandige, creatieve en betrokken burgers te worden.’ *

Stonden Rutger en ik tegenover elkaar?

Ik nam het eindexamen als vertrekpunt en concludeerde: Agora schiet tekort. Rutger nam de burn-outsamenleving als vertrekpunt en concludeerde: Agora is een oplossing. We stonden tegenover elkaar, ja, omdat we vanaf verschillende plekken vertrokken. Maar Rutger kon erkennen dat Agora inderdaad niet opleidt voor het eindexamen, zoals ik kon erkennen dat de school inderdaad een antwoord is op onze burn-outsamenleving.

Vorige maand bezocht ik opnieuw een Agora-school. En nog steeds denk ik: dat eindexamen wordt een struikelblok.

Maar, merkte ik, ik ben ook anders naar de school gaan kijken. Meer op Rutgers manier. Ik ben in gaan zien dat nieuwsgierigheid misschien niet de meest effectieve manier is om naar het eindexamen toe te werken, maar het waard is om te koesteren. Ik ben in gaan zien dat het niet alleen belangrijk is dat kinderen leren, maar ook waarom ze leren: liever niet uit angst voor een cijfer, liever wel omdat ze iets nuttig, waardevol, leuk of interessant vinden. En ik ben in gaan zien dat leren vanuit nieuwsgierigheid niet tegenover leren door instructie staat, zoals in het onderwijsdebat graag gedaan wordt. Wie nieuwsgierig is, luistert graag naar iemand die hem iets uit kan leggen. In het traditioneel onderwijs heb ik het te vaak andersom gezien: de leraar legt iets uit, maar niemand luistert, want niemand is echt geïnteresseerd in wat de leraar te vertellen heeft.

Dat moest ik nog even kwijt.

Correspondent Onderwijs

Johannes VISSER

decorrespondent.nl

Je las de printversie van dit verhaal. Voor het volledige artikel met links, infocards, eventuele videos en ledenbijdragen, ga naar

<https://decorrespondent.nl/14342/maar-johannes-je-was-toch-juist-kritisch-op-agora-onderwijs/1139514926-f7ea5a80>

De Correspondent is een dagelijks, advertentievrij medium met als belangrijkste doelstelling om de wereld van meer context te voorzien. Door het nieuws in een breder perspectief of in een ander licht te plaatsen, willen wij het begrip 'actualiteit' herdefiniëren: niet om je aandacht te trekken, maar om je inzicht te bieden in hoe de wereld werkt.

Alle verhalen lezen? Dat kan voor € 9 per maand op <https://decorrespondent.nl>